

Èric Vinaixa, l'energia del rock

El cantant de Rodamons debuta en solitari

La famosa gemma de Galveston (Picap, 2010) Ã©s el primer disc que signa amb nom i cognom **Èric Vinaixa**, cantant i compositor de **Rodamons**. El mÃºsic ebrenç es despulla en un Ã lbum molt mÃ©s intimista, que mantÃ© l'Ã nima del rock perÃ² transita pels camins del soul, el pop i la canÃ§Ã³ d'autor.

La ciutat texana de Galveston, petita pÃ tria del gran **Barry White**, tÃ© poc a veure amb el Galveston que dÃ³na tÃ­tol al disc d'**Èric Vinaixa**. Les raons del nom sÃ³n un misteri, i el mÃºsic de Miravet (la Ribera d'Ebre) Ã©s molt crÃptic a l'hora de referir-s'hi: "L'oient ho anirà descobrint a mesura que vagi escoltant el disc, perÃ² no tÃ© res a veure amb **Barry White**". Tampoc, segons explica, amb el rock dels Esats Units, del qual reconeix l'empremta perÃ² no pas com una de les seves principals referÃ¨ncies, com a mÃnim en aquest treball: "El que de debÃ² m'ha marcat ha estat la fornada britÃ nica dels anys seixanta i setanta: **Rolling Stones, Pink Floyd, Beatles...**". De **Vinaixa** en coneixiem una faceta mÃ©s estripada al capdavant de **Rodamons**. En solitari, perÃ², presenta un disc amb una varietat de registres mÃ©s Ãmplia. "Ã©s un disc reflexiu, Ãntim i preciosista. Busca una sonoritat i uns ambients reposats amb algun contrapunt mÃnim en forma de rock'n'roll." Com en tots els discos que fa, **Èric Vinaixa** ha donat al treball una sonoritat molt orgÃànica, gairebÃ© analÃ²gica, ben al contrari del que se sol fer. "He anat a buscar un so no gaire habitual en un disc de pop. No hem volgut fer un exercici d'estil, perÃ² Ã©s el que hem mamat i a l'hora de plantejar les canÃ§Ã³s aixÃ² es nota."